

๖๒

ก้าวพ้นกาม..เป็นสุข

ปราศจากความกำหนัดยินดีเสียได้ เป็นสุขในโลก

ถ้าปราศจากชั่วคราว เหมือนกับที่แก้กันมาแล้วนี้ เหมือนอย่างคัมครองกันมาแล้วนี้ อย่างชนิดนั้นไม่เรียกว่า ปราศจากความกำหนัดยินดี แต่อยู่ในความกำหนัดยินดี จมอยู่ในความกำหนัดยินดี ปราศจากความกำหนัดยินดีเสียชั่วคราวเช่นนี้ ก็เป็นสุขพอใช้เหมือนกัน

เราได้พบแล้วอย่างนี้แหละ บางคนก็ว่าสบายจริงอยู่กับวัดวาสบายจริง ไกลจากความกำหนัดยินดี ภิกษุสามเณรก็สบายจริง มันไกลจากความกำหนัดยินดี

ถ้าว่ามันปราศจากจริงๆ ปราศจากความกำหนัดยินดีจริงๆ ก็เป็นสุขในโลกทีเดียว เหมือนกับท่านอรุณพรหม อรุณพรหมท่านเหล่านั้นยังกำหนัดยินดี ปราศจากความกำหนัดยินดีในกามภพจริงๆ แต่ทว่า ยังกำหนัดยินดีในรูปภพ อรูป-

ภพอยู่ ถอนความกำหนดยินดียังไม่ออก ยังไม่เป็นสุขแท้

จะให้ถึงความสุขแท้ เมื่อปราศจากความกำหนดยินดี ก็ต้องเข้าถึงธรรมกาย เข้าถึงธรรมกายในโคตรภู ปราศจากความกำหนดความยินดีจริง

เมื่อออกจากธรรมกายก็กำหนดยินดีอีก

เข้าถึงกายพระโสดา ยังมีความกำหนดยินดีอยู่

เข้าถึงกายพระสกทาคา ก็ยังมีความกำหนดยินดีอยู่

เข้าถึงกายพระอนาคา ยังมีความกำหนดยินดี รูปปราคะ อรูปปราคะ มานะ อุทธัจจะ อวิชชา ยังกำหนดยินดีในรูปฌาน อรูปฌานอยู่ มานะ อุทธัจจะ อวิชชายังมี ยังยกเนื้อมัดตัวอยู่ ยังฟุ้งซ่านอยู่ ยังรู้ไม่จริง ยังสงสัย

เมื่อถึงพระอรหันต์เสียตราบใดละก็ นั้นแหละปราศจากความกำหนดยินดีแท้ ไม่มีความกำหนดยินดีต่อไป

ถ้าใจหยุด เหมือนเสาเขื่อนปักตรงหน้าวัดทีเดียวน ลม พัดทางทิศทั้งสี่ทั้งแปดไม่เขยื้อน รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส เข้ามากระทบสักเท่าไร ก็ไม่เขยื้อน ลาก ยศ สรรเสริญ สุข โลกธรรมทั้งแปด มากระทบสักเท่าไร ก็ไม่เขยื้อนต่อไป

นั้นปราศจากความกำหนดยินดี เป็นสุขแท้ๆ เป็นสุขแท้ๆ
ทีเดียว นี่เรียกว่า สุขา วิราคตา โลเก กามานํ สมตักโกโม
ก้าวพันกามไปเสีย กิเลสกาม พัสตูกามหมด ไม่หลงเหลือ
ก้าวพันไปเสีย

พุทธโอวาท

๒๔ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๓๗